

РЕШЕНИЕ

№ 6905

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7121** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК, във вр.чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], чрез старши инспектор с юридическо образование С. С., срещу Решение № 2355 от 27.06.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 19-ти състав, по нахд № 3728/2022 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-006802 от 22.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” (ДИТ) [населено място], с което на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) на Частна детска градина „Свети Георги“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № 5 от 29 декември 2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда (Наредба № 5/2002 г.).

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон– касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63в ЗАНН. Касаторът поддържа, че административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана в качеството му на работодател за нарушение на чл.3, ал.1, т.1 от Наредба № 5/2002 г., тъй като в законоустановения 3-дневен срок от сключване на трудов договор с Н. З. Р. не е изпратило уведомление до ТД на НАП. Счита, че в НП не е

налице противоречие при описание на нарушението и дадената му правна квалификация. Излага доводи, че съдът не се е съобразил с принципа, че специалният закон дерогира общия и когато специален закон урежда детайлно обществени отношения, той следва да се приложи с приоритет пред общия. Поддържа, че в случая Наредба № 5/2002 г. е специален закон, приложим по силата на визираното правило. Счита нарушението на чл.3, ал.1, т.1 от Наредба № 5/2002 г. за доказано, поради което претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да потвърди НП.

Ответникът Частна детска градина „Свети Георги“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], оспорва касационната жалба чрез юрк. Ш.. Счита правните изводи на СРС за правилни и претендира за оставяне в сила на обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема следните установени от СРС факти: При проверка на 02.06.2020 г. по спазване на трудовото законодателство от ЧДГ „Свети Георги“ ЕООД било установено лицето Н. З. Р. да полага труд. Представен бил трудов договор № 26/24.09.2019 г., в който е посочено, че лицето постъпва на работа на 25.09.2019 г., и допълнително споразумение № 2/27.01.2020 г. за увеличение на трудовото възнаграждение. Констатирано е, че работодателят не е изпратил уведомление по чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № 5/2002 г. до ТД на НАП за сключен трудов договор с Н. З. Р..

За установеното нарушение е съставен АУАН № 22-006802 ОТ 02.06.2020 г. и издадено обжалваното пред СРС НП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Е. Х. П., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод за материална и териториална компетентност на административнонаказващия орган (АНО) съобразно разпоредбите на чл.16, ал.2 и ал.4, т.2 от УП на ИА „ГИТ“ и представена заповед № 3-0058 от 11.02.2014 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“.

При служебно изследване на законосъобразността на обжалваното НП е установил нарушения на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН, тъй като в НП липсва единство между посочените за нарушение законови разпоредби, словесното описание на нарушението и неговата правна квалификация. В допълнение е посочил, че на описаното нарушение е дадена неправилна правна квалификация, довела до неправилно прилагане на санкционната норма.

Приел е, че от събраните по делото доказателства по несъмнен и безспорен начин се установява наличие на нарушение на чл.62, ал.3 КТ, във връзка с чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № 5/2002 г., извършено от работодателя ЧДГ „Свети Георги“ ЕООД относно сключен трудов договор № 26/24.09.2019 г. с Н. З. Р.. Независимо от

изложеното, АНО неправилно бил квалифицирал административното нарушение като такова по чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № 5/2002 г., вместо като такова по чл.62, ал.3 КТ. Респ. СРС намерил за неправилно наложеното на основание чл.414, ал.1 КТ административно наказание, тъй като такова следвало да се наложи на основание чл.414, ал.3 КТ – за нарушение на чл.62, ал.3 КТ.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Съгласно чл.62, ал.3 от КТ в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП). Нормата на чл.62, ал.5 от КТ съдържа законово оправомощаване за уреждане на данните, които се съдържат в уведомлението, както и редът за неговото изпращане, с подзаконов нормативен акт. Въз основа на тази законова възможност е издадена Наредба № 5 от 29 декември 2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда.

Изложеното определя като неправилно становището на касатора за съотношението на Наредба № 5/2002 г. към Кодекса на труда като специален към общ закон. Съотношението на двата акта следва да се определи съобразно чл.3, чл.4, чл.7, ал.2 и чл.10 от Закона за нормативните актове (ЗНА), тъй като се касае за нормативни актове от различна степен – законов и подзаконов. По силата на чл.10, ал.1 от ЗНА обществени отношения от една и съща област се уреждат с един, а не с няколко нормативни актове от същата степен. Съгласно чл.3, ал.1 и ал.2, вр. чл.4, ал.2 от ЗНА законът е нормативен акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. За уреждане на другите отношения по тази материя законът може да предвиди да се издаде подзаконов акт, която законова делегация в случая се съдържа в чл.62, ал.5 КТ. [Наредбата](#) е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен (чл.7, ал.2 от ЗНА). Съотношението между нормативния е подзаконовия акт се регулира от чл.15, ал.1 и ал.3 ЗНА - нормативният акт трябва да съответствува на [Конституцията](#) и на другите нормативни актове от по-висока степен. Ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи прилагат по-високия по степен акт.

Вменената за нарушена разпоредба на чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от подзаконовия акт предвижда, че уведомлението съгласно приложение № 1 се изпраща в тридневен срок от сключване на трудовия договор.

Сравнението между законовата норма на чл.62, ал.3 КТ и подзаконовата на чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № 5/2002 г. не разкрива противоречие на подзаконовия акт с Кодекса на труда в нарушение на чл.15, ал.3 от ЗНА. Въпреки това, уредбата на ниво кодекс е пълна и изчерпателна по смисъла на чл.3, ал.1 и чл.4, ал.1 от ЗНА. За разлика от разпоредбата на чл.62, ал.3 от КТ подзаконовата норма на чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от

Наредба № 5/2002 г. не е така изчерпателна, а урежда единствено срока за изпращане на уведомлението по приложение № 1. Т.е. необходимо е допълнително препращане към правната уредба на приложение № 1, която е в чл.1, ал.1 от Наредба № 5/2002 г. - работодателят уведомява компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори, като изпраща уведомление (приложение № 1).

Очевидно е, че не е налице противоречие между законовите и подзаконовите текстове, но вменената за нарушена подзаконовата норма на чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № 5/2002 г. не разкрива пълнота на фактическия състав, идентична с тази на чл.62, ал.3 от КТ. Макар това да е разбираемо предвид характера на подзаконовия акт по смисъла на чл.7, ал.2 от ЗНА, то за целите на санкционния административнонаказателен процес, тази разлика е съществена, както правилно е приел първоинстанционния съд.

Разпоредбата на чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от наредбата не съдържа адресат на задължението за изпращане на уведомление и по необходимост изисква допълване с нормата на чл.1, ал.1 от наредбата чрез този адресат и уредбата на приложение № 1. Тези непълноти на подзаконовия акт, при наличие на изчерпателна законова уредба, изключват възможността за използването на подзаконовия акт за самостоятелна правна квалификация на процесното нарушение. Като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд е приложил правилно материалния закон, без да допусне визираните в жалбата касационни оплаквания.

Вярно е, че съгласно чл.7, ал.2 от ЗНА и законовата делегация по чл.62, ал.5 от КТ Наредба № 5/2002 г. е издадена по прилагане на отделни разпоредби на нормативен акт от по-висока степен, но може да служи като самостоятелно основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност единствено при пълно съответствие между законов и подзаконов текст, което в случая не се установява. При наличие на пълна и изчерпателна законова уредба е правилна позицията на наказаното дружество, че правилната квалификация на нарушението следва да бъде по чл.62, ал.3 от КТ, а чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от наредбата може да се използва само за привръзка, но не и самостоятелно.

Изложеното определя погрешно посочване и на санкционната норма в обжалваното пред СРС НП, която следва да бъде по чл.414, ал.3 КТ, а не приложената от АНО по чл.414, ал.1 КТ. Независимо от еднакъв минимален размер на предвидените наказания, за целите на санкционния административнонаказателен процес, тази разлика е съществена и също обуславя самостоятелно основание за отмяна на НП, както правилно е посочил СРС.

В допълнение, процесното НП № 22-006802 от 22.07.2020 г. съдържа отделни несъответствия, които съвкупно с обсъдените по-горе навеждат на формално основание за отмяната му. В абзац 8, стр.1 на НП, неправилно се посочва уведомление по чл.62, ал.5 от КТ, която норма урежда законовата делегация, а не по чл.62, ал.3 КТ, която е следвало да бъде посочена като правна квалификация на процесното нарушение.

Отделно от изложеното, при описание на фактическата обстановка по случая АНО не е взел предвид обективния факт на изпратено от работодателя искане по чл.62, ал.4 КТ, като законова възможност за изпращане на уведомление след срока по чл.62, ал.3 КТ.

Като е достигнал до идентични правни изводи районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, без да са допуснати

съществени процесуални нарушения, поради което следва да бъде оставено в сила
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд
С. – град, X.-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2355 от 27.06.2022 г., постановено по наказателно от
административен характер дело № 3728/2022 г. на Софийски Районен Съд,
Наказателно отделение, 19-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: 1.

2.